

SAATESÕNA

Head lugejad!

Teie käes on 2021. aasta viimane Sõjateadlane. Lõppevat aastat on suuresti varjutanud COVID-19 pandeemia jätkumine, mis on pärssinud muu hulgas hariduselu tavapärasest toimimist. See on muutnud ka meie arusaamu sellest, kes me üksteisele oleme, kuidas me niisuguse uue normaalsusega toime tuleme ja millist hinda me oleme valmis maksma, et saaksime jätkata suuremate tõrgeteta oma ülesande täitmist. Aasta alguses terendas lootus, et teadus suudab kurikavala viiruse vaktsiinidega kiiresti seljatada. Aastale tagasi vaadates peame siiski tõdema, et kõrgtuuridel töötanud teadusuuringute ja rakendustegevuse tulemuslikkusest hoolimata tuleb meil endiselt õppida nii riigi, organisatsiooni kui ka üksikisikuna selles uues olukorras ellu jääma, vaadates ühtlasi lootusrikkalt tulevikku. Meil kõigil on meeles dialoog filmist „Viimne reliikvia“, milles kloostriülem vastab kloostrivenna küsimusele „Kas see on lõpp?“ elutargalt: „See ei ole lõpp. Kõik kestab edasi.“ Seda mõtet sobib lõpetama parafras „Selle viiruse pärast ei lõpe veel meie püha üritus“.

Siiski, pandeemia piiravatest mõjudest ei ole puutumatuks pääsenud ka akadeemia. Kaugtöö ja -õpe, eneseisolatsioon ja testimine on vaid mõned iseloomulikud märksõnad möödunud aastast, mis on mõjutanud kõiki akadeemia töötajaid ja õppureid. Kuigi teadusartiklit võib kirjutada ka kodukontoris, ei saa tänapäevane teadus- ja arendustöö enam sündida elevandi luust tornis. See vajab erinevate inimeste koostööd, koostöö aga tähendab ühtlasi koosolemist ja koosmõtlemit. Uurimisrühm ei saa edukalt toimida ainuüksi veebis, mõnele küsimusele sünnib vastus üksnes ühise laua taga istudes ja häid mõtteid markeriga valgele tahvlile visandades. Headest mõtetest aga sünnivad head teod, mis meie kontekstis tähendab ennekõike sisukaid tekste.

Kriisiaeg äratab uusi andeid ja avab uusi võimalusi. Oleme juba õppinud elama ja töötama mitmesuguste piirangutega: veebikoosolekud ja virtuaalkonverentsid on tulnud, et jääda, ning teadusturismi arvelt vabanevat aega saab kasutada tõhusamalt, näiteks mõtlemiseks ja akadeemiliseks kirjutamiseks. Üks märk, et oleme uute oludega kohanenud, on see, et 2021. aasta on olnud Sõjateadlasele eelmisega võrreldes märksa produktiivsem. Tulemuslikum on olnud kogu möödunud aasta teadus- ja arendustegevus Kaitseväge Akadeemias. Nii võime aastale tagasi vaadates kinnitada, et

teadustöö ja publitseerimine ei ole langenud pandeemia ohvriks. Akadeemias tehtav uurimistöö ja avaldatud tekstid kajastavad teemasid, mis on olulised kõrgkoolile ja kogu Kaitsevæele viiruse jätkuvast võidukäigust hoolimata. Reformaator Martin Luther on öelnud: „Kui ka teaksin, et homme on maailma lõpp, istutaksin täna veel õunapuu.“ Selle mõtte parafrasas võiks kõlada meie akadeemias nii: „Kui ka teaksin, et homme on maailma lõpp, kirjutaksin veel täna artikli sõjaväeliseist juhtimisest või ressursihaldusest.“

Aasta viimast Sõjateadlase numbrit koostades on hea meel tõdeda, et uurijail ja kirjutajail on jagunud akadeemias ainst ja tegevust ka kriisiajal. Nõnda leiab siinseist kogumikust läbilõike teemadest, mis toetavad võimearendust Kaitsevæes, avavad sõjaväeliste juhtide ja ajateenijate väljaõppe eri tahkused, tutvustavad ressurside tõhusamat planeerimist ja uue tehnoloogia võimalusi ning analüüsivad infosõja telgitaguseid. Lisaks õpetlikule tagasi-vaatele sõjaajaloo ning sõjandushariduse ja -keele ajalukku on kogumikus avaldatud tõlkeartikkel, mis koondab värvikalt Ameerika Ühendriikide õhuväelaste vestlustest sündinud juhtimisnõuanded. Täna siinkohal kõiki autoreid, kes on andnud 2021. aastal panuse Sõjateadlase ilmumisse ja arengusse!

Sisukat lugemist ja kaasamõtlemist, tugevat tervist ning heade mõtete küpsemist headeks tegudeks!

Andres Saumets
peatoimetaja